

עפ"ג 4222/08/14 - ד ש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 4222-08-14 ש נ' מדינת ישראל

בפני	כב' הנשיאה ברלינר
	כב' השופט, סגן נשיאה קרא
	כב' השופטת סוקולוב
מערער	ד ש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע בבימ"ש קמא על סמך הודייתו בכתב אישום המחזיק שני אישומים. באישום הראשון מדובר בתקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג. עפ"י העובדות באישום זה המערער תקף את המתלוננת שהיתה אז אשתו, חנק אותה בצווארה וריסס אותה בפניה בגז פלפל וזאת על רקע ויכוח בין השניים. באישום השני מדובר בכך שהמערער איים על המתלוננת, האיומים היו כי הוא "יעשה לה את המוות, יקח לה את הילד, שהיא תראה שחור אם היא תפתח נגדו תיק". אנו רואים לציין כי כתב האישום המקורי כלל אישומים נוספים שנמחקו במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים.

לאחר שהמערער הודה, הורשע ונשלח לקבלת תסקיר של שירות המבחן, בפועל מונחים בפנינו כמו בפני בימ"ש קמא מספר תסקירים שהאחרון בהם מ-2.4.14. בימ"ש קמא, כב' הש' י' יצחק, קבע כי מתחם הענישה הראוי בתיק זה בגין האישום שעניינו אלימות - מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח. באשר לעבירת האיומים המתחם אליבא דבימ"ש קמא הינו בין מאסר על תנאי למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות. בשלב השני, שלב גזר הדין, הטיל בימ"ש קמא על המערער חודשיים מאסר בפועל וזאת בהתחשב בכך שהמערער הוא אדם נורמטיבי (כהגדרתו של בימ"ש קמא) שאין לחובתו עבר פלילי ועל כן מן הראוי להטיל עליו מאסר לתקופה זו. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. כמו כן הוטל על המערער מאסר על תנאי וקנס כספי בסך 1500 ₪.

הערעור שבפנינו נסוב סביב שתי סוגיות: האחת, עתירתה של הסנגורית לסיום ההליך בלי הרשעה. השניה, עונש המאסר שהוטל על המערער, גם אם מדובר במאסר בעבודות שירות. לטענת ב"כ המערער בהינתן התהליך שעבר המערער מאז הודייתו בבימ"ש קמא ועד לסיום ההליכים, מן הראוי היה בתיק זה להסתפק באי הרשעה. ההרשעה תפגע במערער, מדובר במערער שמתפקד בכל מישורי חייו האחרים בצורה טובה ביותר, ואף מצטיינת. הוא נטול עבר פלילי לחלוטין. אם תישאר ההרשעה בעינה עלול המערער לאבד את מקום עבודתו, בהקשר זה הדגש מושם על כך שאיבוד מקום העבודה יפגע ביכולתו של המערער לפרנס את המתלוננת ואת הבן המשותף שלו ושל המתלוננת.

עוד טוענת הסנגורית כי היה מקום למהלך זה גם בהינתן חלקו הראשון של האירוע, שלא בא כלל לידי ביטוי בעובדות כתב האישום שהונחו בפני בימ"ש קמא. העתירה החלופית היא להתערב בעונש שהושת על המערער. הסנגורית איננה

תוקפת את המתחמים שקבע בימ"ש קמא, שמייצגים אולי רף נכון לגבי סוג העבירות שמדובר בהן. יחד עם זאת, היא מפנה לאמור בתסקירי שירות המבחן, המערער עבר תהליך טיפולי משמעותי, שירות המבחן בתסקיר האחרון מציין כי המסוכנות פחתה, תהליך הטיפול הופסק בסופו של יום בתיאום מוחלט עם שירות המבחן, המערער לא פעל על דעת עצמו. אם תישאר בעינה תקופת המאסר שהשית בימ"ש קמא יפוטר המערער מעבודתו, וחוזר על עצמו הנימוק כי בכך תיפגע פרנסתו של הילד המשותף לו ולמתלוננת.

התובעת שמה את הדגש על כך שהמתחמים שנקבעו בבימ"ש קמא משקפים נורמת ענישה סבירה וראויה. בהינתן המתחמים אין לו למערער על מה להלין שהרי בימ"ש מיקם אותו בתחתית המתחם שעניינו עבירת האלימות שנע בין מאסר לפועל שירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר. לפיכך הותרת המתחמים בעינים מחייבת גם הותרת הענישה בעינה. באשר לתהליך הטיפול שעבר המערער מפנה התביעה לכך שגם בסופו של יום המסוכנות לא נעלמה לחלוטין, אליבא דשירות המבחן, אלא רק הופחתה.

שקלנו את טיעוני הצדדים ויש לדעתנו מקום להתערבות מסוימת כפי שיובהר בהמשך, הגם שלא כפי שהסנגורית עותרת לה במלואה.

נתחיל ממתחמי הענישה שמדובר בהם. מקובלת עלינו קביעת בימ"ש קמא לעניין שני המתחמים, הן לעניין עבירת האלימות והן לעניין עבירת האיומים. איננו מחדשים מאום אם נאמר שאלימות במשפחה הוא אחד מהנגעים הנפוצים שמדינת ישראל מתמודדת בה, לצערנו אירועים מסוג אלה המתוארים בכתב האישום הנוכחי מסלימים לעיתים ובמקרים הקיצוניים מסתיימים אף בטרagedיה של ממש. לפיכך, מן הראוי להציב לצד עבירות אלה מתחם ענישה שיבהיר לעברייני כי הוא צפוי לסיכון של ממש בגין ביצוע עבירה זו, וישרת את אינטרס הציבור במתן תגובה עונשית הולמת. בכך ממילא אמרנו כי אין מקום במקרה זה לשקול אי הרשעה. עבריינים מסוגו של המערער שבפנינו הם לעיתים קרובות אנשים נורמטיביים בהיבטים אחרים, מצטיינים בעבודה, בלימודים ובכל תחום אחר. לרוע המזל ההצטיינות שמורה לעולם החיצוני ולא לביתו של העברייני. המקרה הנוכחי אינו חריג בהיבט זה, גם המערער שבפנינו הוא אכן אדם נורמטיבי במישורי חייו האחרים, אלא שכתב האישום מתעד מסכת יחסים בעייתית שהתבטאה הן באלימות פיזית והן באלימות מילולית. לא מצאנו נסיבות חריגות במקרה זה העומדות בקריטריונים של הילכת כתב המצדיקים הימנעות מהרשעה והסנגורית גם לא הפנתה אותנו לקריטריונים שכאלה.

לפיכך ההרשעה תישאר בעינה.

באשר לענישה, כפי שפתחנו ואמרנו המתחמים ראויים ואיננו רואים להתערב בהם. איננו רואים גם מקום לחרוג ממתחם הענישה בשל תהליך שיקום. יחד עם זאת, נראה לנו כי יש מקום להתערבות מסוימת בתוך מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא. ביהמ"ש העמיד את תקופת המאסר בפועל על חודשיים ואנו רואים להעמיד אותה על חודש אחד. בכך איננו באים לומר כי בימ"ש טעה, אלא התערבותנו נובעת משום ששוכנענו כי העמדת התקופה על חודש אחד יכול ותמנע פגיעה במקום עבודתו של המערער, המערער יוכל לקחת תקופה זו כחופש ולהיות במקום העבודה. אנו נותנים בכך משקל רב לתהליך הטיפול שעבר המערער. מקובלת עלינו טענתה של הסנגורית כי תהליך זה אכן הופסק אולם בתיאום עם שירות המבחן ולאחר שהמערער הפיק ממנו את התועלת המתבקשת. אנו נותנים משקל לעתירתה של המתלוננת שאיננה חלק מ"תסמונת האישה המוכה" שלא לשלוח את המערער לעבודות שירות כדי שיוכל להמשיך ולפרנס את הילד המשותף.

בהינתן מכלול הנסיבות אנו מעמידים את תקופת המאסר על חודש אחד, יתר רכיבי גזר הדין יישארו בעינם.

המערער יבצע את עבודות השירות למשך חודש ימים בסינמטק ברח' שפרינצק 2, ת"א. תאריך תחילת העבודה 2.3.15. על המערער להתייצב בתאריך זה במקום הראיון ומשם יובא למקום עבודת השירות. המערער הוזהר כדין.

ניתן והודע היום, א' שבט תשע"ה, 21/01/2015 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד